

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

KİBRİTÇİ KIZ

ANDERSEN MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

KİBRİTÇİ KIZ

ANDERSEN MASALLARI

KİBRİTÇİ KIZ

Andersen Masalları

Hazırlayan
Alim EKİZ

Zambak
YAYINLARI

KIBRİTÇİ KIZ

Bir kış gecesiymiş. Lapa lapa kar yağıyormuş. Hava da çok soğukmuş. Bu soğuk gecede, zavallı küçük bir kız sokakta tek başına yürüyormuş.

Bu küçük kızın evden çıkarken ayaklarında terlikleri varmış. Ayaklarına oldukça büyük gelen bu terlikler, karşıdan karşıya geçerken karların içinde kaybolmuş. Kızcağz, onca aramaya rağmen terliklerini bulamamış.

Küçük kız, soğuktan kızarmış ayaklarıyla karların üzerinde yürümeye çalışıyormuş. Elinde birkaç paket kibrit varmış ve onları satmak için dolanıp duruyormuş. Uzun süredir dolaşmasına rağmen tek bir paket kibrit bile satamamış. Kar taneleri sarı saçlarına düştükçe o biraz daha üşüyormuş. Soğuktan tir tir titreyerek sokaklarda yürüyormuş. Bir taraftan yürüyor, diğer taraftan da sıcak evlerdeki ışıklara bakıyormuş. Geçtiği sokaklara yayılan nar gibi kızarmış tavukların kokusunu içine çekiyormuş. Böylece açlığını yatıştırmaya çalışıyormuş.

Sadece karnını doyumak ve sıcak bir yerde bulunmak onun mutlu olmasına yetecekmış. Artık açlık ve soğuk onun yürümesine engel oluyormuş.

Bitkin ve yorgun bir hâlde bir köşeye büzülüp oturmuş. Hava gittikçe kötüleşiyormuş. Bu durumda eve dönemezmiş. Üstelik hiç kibrit de satamamış. Evleri de bu sokak gibi soğukmuş. Onun için burada üşümekle evinde üşümek arasında bir fark yokmuş.

Kendi kendine:

– Bir kibrit yakarsam belki ısınırım, diye düşünmüş. Soğuktan moraran elleriyle paketten bir kibrit çıkarmış ve yakmış. Zavallı kız, kibriti bir elinden öbür eline geçirerek parmaklarını ısıtmaya çalışmış. Birden içinin ısındığını hissetmiş. Sanki gürül gürül yanan bir ocağın karşısındaymış. Gözlerini kibritin alevine dikip düşlere dalmış. Düşünde güzel bir odada, büyük bir ocağın karşısında oturuyormuş. Kalın bir kürkü ve ayaklarında terlikleri varmış. Ocağın onu ısıtıyormuş.

Birden kibrit sönüvermiş. Kibritin sönmesiyle tatlı düşleri de sona ermiş. Kızcağızın parmakları yeniden donmaya ve sızlamaya başlamış.

– Bir kibrit daha yaksam ne olacak ki, diye düşünmüş. Bir kibrit daha yakmış. Kibrit alevinin ışığı, karşıdaki duvara yansımış. Duvara bakarak tekrar hayallere dalmış. Şimdi de geniş bir odadaymış. Bembeyaz örtülü bir sofranın üzerinde tabak tabak yiyecekler varmış. Geniş tabaklarda nar gibi kızarmış tavuklar, portakallar ve elmalar duruyormuş. Krallara layık bir sofraymış bu. Küçük kızın

ağı sulanmış. Tam elini tavuk tabağına uzattığı anda ikinci kibrit de sönüvermiş. Kibritin sönmesiyle hayalleri de sönmiş.

Sonra üçüncü kibriti yakmış. şimdi daha değişik düşler içindeymiş.

Oyuncaklarla dolu bir odadaymış. Her yanında hediyeler varmış. Paketleri birer birer açıyor, sevinçten ellerini çırpıyormuş. Kibriti tekrar sönmiş. Kardan ıslanmış sarı saçlarını dalgalandırarak gökyüzüne bakmış. Kar durmuş, gökyüzünde yıldızlar oynaşıyormuş. Uzun süre yıldızları seyretmiş. Yıldızlardan biri, birden gökyüzünden düşüyor gibi kaybolmuş. Yani bir yıldız kaymış.

Bir kibrit daha yakmış. Kibrit alevinin sıcaklığında en güzel, en tatlı hâliyle ninesi gözüküyormuş.

– Nineciğim beni de yanına al. Kibrit sönüğünde sen de yok olacaksın. Tıpkı sıcak oda, kızarmış tavuk ve güzel oyuncaklar gibi. Seni onlar gibi kaybetmek istemiyorum, demiş.

Birbiri ardına bütün kibritleri yakmaya başlamış. Çünkü kibritler yandıkça ninesi kaybolmuyormuş. Ninesini hiç bu kadar güzel ve canlı görmemiş. Neşe içinde yükselerek bulutların üstüne doğru uçmaya başlamışlar. Orada ne kar ne soğuk ne açlık ne de yoksulluk varmış.

Ama küçük kızın gördüğü güzel düşlerden ve ninesiyle birlikte göğe uçtuğundan kimsenin haberi olmamış.

KRALIN ELBİSESİ

Eski zamanlarda ülkenin birinde bir kral yaşamış. Bu kral, yeni elbiseler yaptırmayı çok severmiş. Şehirdeki gezilerini, yeni elbiselerini göstermek için düzenlemiş. Ülke işlerini, ordusunu hatta halkını pek fazla düşünmemiş.

Kral, zamanının çoğunu yeni elbiselerini giyip kendini aynada seyrederek geçirirmiş. Giydiği elbiselerle aynanın karşısına geçip aynaya bakar, kendini çok beğenirmiş. Yanındaki adamlarına:

– Nasıl? Bu elbise bana yakıştı mı, diye sorarmış.

Yanındaki adamları:

– Aman efendimiz çok, hem de çok yakıştı, derler, ona yaranmaya çalışırlarmış.

Buldukları şehir, ülkenin en büyük şehriymiş. Pek çok yabancı bu şehre gelerek alışveriş yaparmış.

Bir gün bu şehre iki yabancı gelmiş. Bunlar kötü niyetli, dolandırıcı adamlarmış. Kendilerini, dokumacı olmadıkları hâlde dokumacı olarak tanıtmışlar. Bu adamlar, kralın huzuruna çıkıp onunla görüşmek istiyormuş. Bunu duyan kral, onları sarayına çağırmış.

– Nedir isteğiniz, diye sormuş.

Adamlar:

– Sizin gibi büyük bir krala yeni bir kumaş dokumak istiyoruz. Öyle bir kumaş ki dünyada eşi ve benzeri olmayacak, demişler.

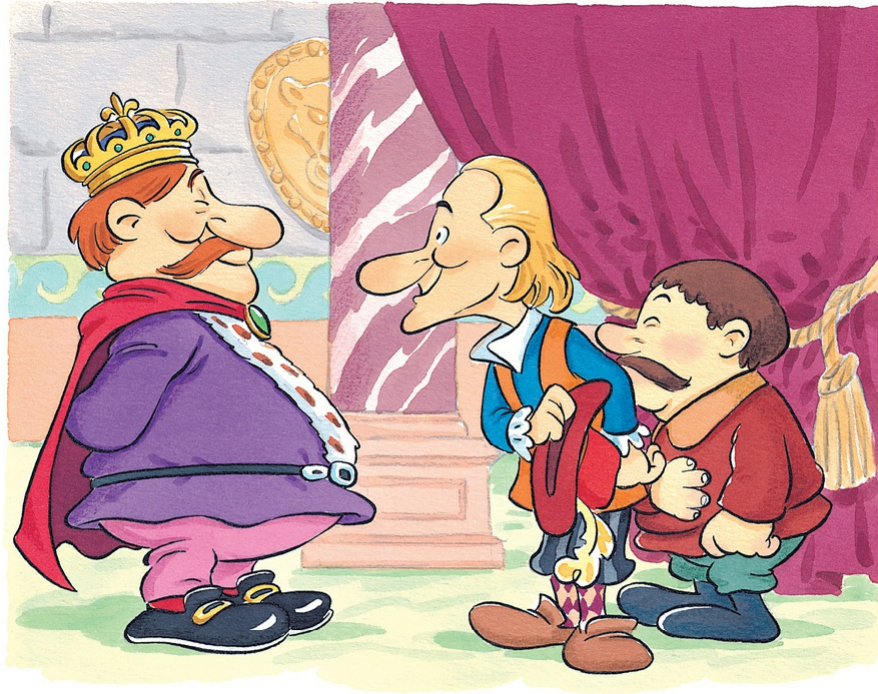
Kral:

– Nasıl olacakmış bu? Öyle bir kumaş duymadım ben, diye karşılık vermiş.

Dolandırıcı adamlar:

– Bu; eşsiz renklerde, göz alıcı, harika bir kumaş olacak. Ancak bizim dokuduğumuz kumaşların ve bu kumaşlardan yapılan elbiselerin çok önemli bir özelliği var. Bu elbiseleri, buldukları göreve

layık olan akıllı kimseler görebilirler. Akılsız kimseler bu kumaşla yapılan elbiseyi göremezler, diye cevap vermişler.

Kral, duyduklarına çok sevinmiş. Üstelik yanındaki adamların görevlerine layık olup olmadıklarını anlayacakmış. Kim akılsız kim beceriksiz bu yolla öğrenecekmiş.

Sarayın terzisini çağırmış:

– Bu iki adam bize çok özel bir kumaş dokuyacak. Sen de o kumaştan bana yeni bir elbise dikeceksin. Hemen dokuma tezgâhını hazırlat, diye emretmiş.

Dokuma tezgâhı hazırlanmış. Bu adamlar tezgâha geçip ellerini kollarını sallayarak kumaş dokur gibi yapmaya başlamışlar. Saatlerce çalışır gibi yapmışlar. Ama ortada ne bir iplik ne de kumaş görünüyormuş. Akşam olmuş. Bu iki dokumacı yiyip içip yatmışlar. Ertesi sabah tekrar işe başlamışlar.

Terziler dâhil, kralın adamları dokuma tezgâhının başına gelmişler. Bu iki yabancı dokumacının büyük bir gayretle çalışmalarını izliyorlarmış. Ne iplikleri ne de dokunan kumaşı görebiliyorlarmış. Ama hiç kimse bir şey söyleyemiyormuş. Çünkü dokumacıların söylediklerine göre bu kumaşı akılsızlar göremezmiş. Kimse akılsız duruma düşmek istemiyormuş.

Üç gün sonunda kral başterziyi çağırmış.

– Nasıl, adamlar iyi çalışıyorlar mı, diye sormuş.

– Hiç durmaksızın çalışıyorlar, efendimiz.

- Kumaş epey oldu mu?
- Evet ama size takım dikecek kadar olmadı daha.
- Pekâlâ, söyle onlara ellerini çabuk tutsunlar.
- Emredersiniz, efendimiz.

Birkaç gün daha geçmiş.

Dokumacılar, kralın huzuruna çıkıp ondan kumaşa ipek ve altın süsler ekleyeceklerini söylemişler. Bunları almak için para istemişler.

Kral, hazinecisini çağırıp emir vermiş:

- Bu adamlara bir kese altın verin. İstediklerini gidip alsınlar, demiş.

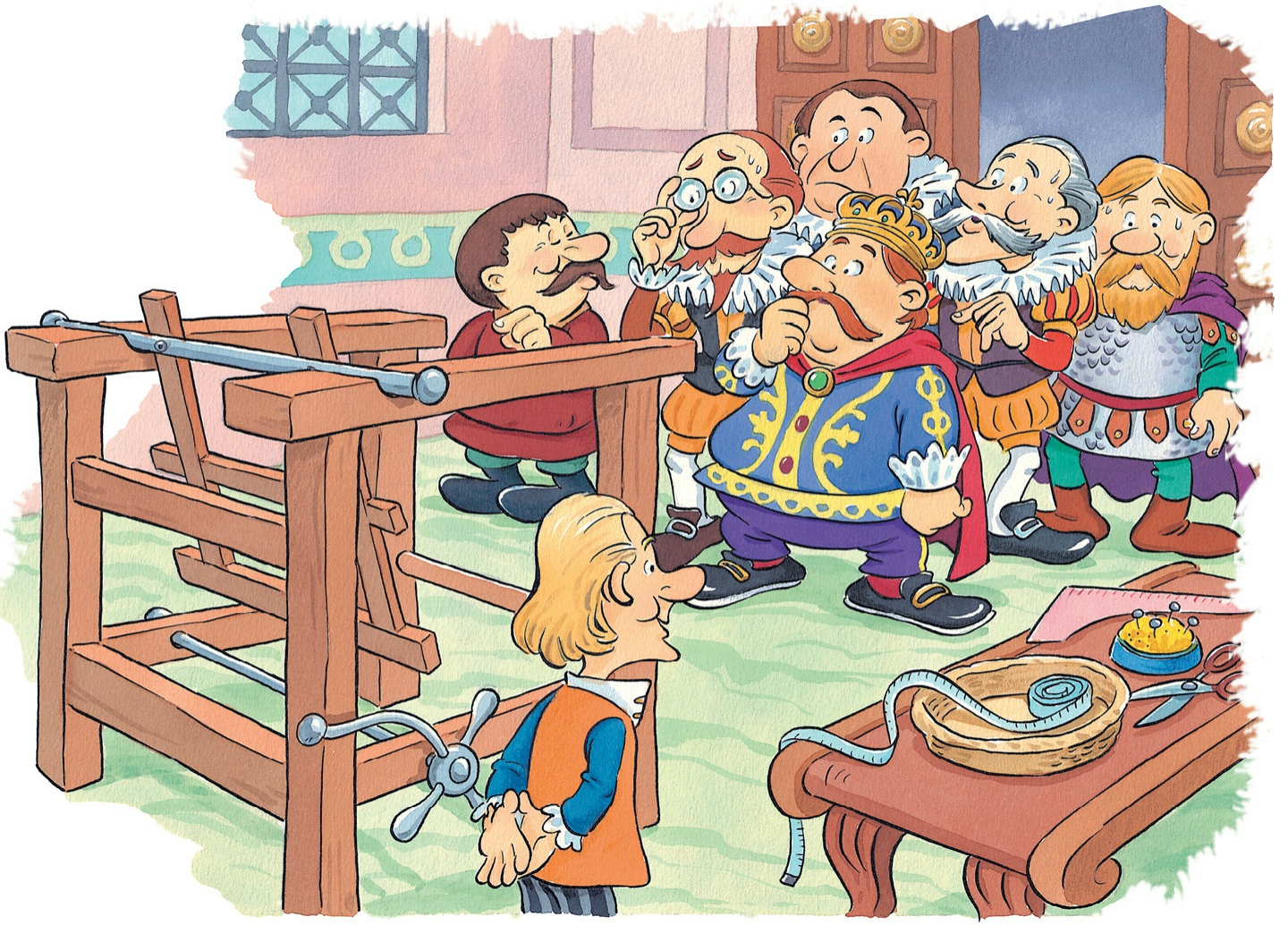
Adamlar, altın keseyi alıp şehirde istedikleri gibi ipek ve altın süsler aramışlar. Akşama doğru da saraya geri dönmüşler.

- Aradıklarımızı bulabilmek için bütün kenti dolaştık ama sonunda aradıklarımızı bulduk, demişler. Akşam tekrar yeyip içmişler ve güzelce uyumuşlar.

Kral iyice sabırsızlanıyormuş. Ertesi gün adamların nasıl çalıştıklarını kendi gözüyle görmek istemiş. Ancak “Ya göremezsem!” diye endişeye kapılmış. Akılsız duruma düşmek istemiyormuş.

Kendisine güvense de yine gitmekten vazgeçmiş. Başterziyi çağırıp sormuş:

- Bunlar hâlâ bir elbiselik kumaşı dokuyamadılar mı?
- Efendimiz, adamlar gayretle çalışıyorlar. Bir haftaya kalmaz, kumaşı hazır ederler, demiş.

– Git onlara söyle, ellerini çabuk tutsunlar.

– Baş üstüne, efendimiz.

Kral, başterzi belki kumaşı göremiyordur diye kuşkuya kapılmış. En akıllı adamı olan vezirini dokumacıların yanına yollamayı düşünmüş. Çünkü, vezir akıllı ve çok becerikli biriymiş. Kumaşın ne kadar olduğunu ancak o görebilirmiş.

Vezir, kralın emriyle dokumacıların yanına gitmiş. Bakmış ki adamlar harıl harıl çalışıyor ancak görünürde kumaş falan yokmuş.

Dokumacılar, gülümseyerek, vezire:

– Güzel oluyor, değil mi? Kumaşa altın yaldızlarla süsler işliyoruz. İsterseniz gelin, yakından bakın, demişler.

Vezir de kendini sarayın en akıllı ve becerikli adamı olarak bilirmiş. Ama nasıl olur da bir şey göremiyormuş? Hayretler içinde kalmış.

Zoraki gülümseyerek başını sallamış:

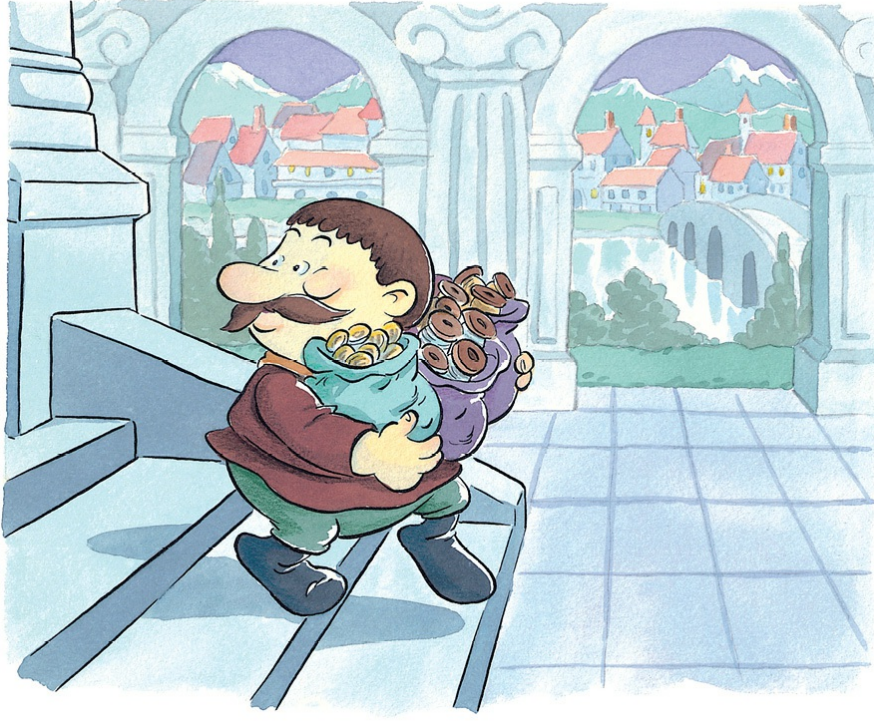
– Görüyorum, bu çok güzel bir kumaş. Fakat elinizi çabuk tutmalısınız. Kralımız oldukça sabırsızlandı, demiş.

Dolandırıcılar:

– Elbette efendim. Gördüğünüz gibi çok çalışıyoruz. Yalnız bu işler aceleye gelmez. Bunlar ince işlerdir. Beş on gün içinde muhakkak bitiririz, diye cevap vermişler.

Birkaç gün sonra adamlar kumaşın bitmek üzere olduğunu belirtmişler. Kumaşın etrafına boncuklar dizeceklerini söyleyerek bir kese altın daha istemişler. Kral, onlara bir kese altın daha verdimiş.

Adamlar, altınları alıp saraydan çıkmışlar ve şehre gitmişler. Gezip eğlenmişler, akşam olunca tekrar saraya dönmüşler. Sözde yine çok yorulmuşlar. Yine yemişler içmişler, güzelce yatıp uyumuşlar.

Kral, artık iyice kuşkulanmaya başlamış. Yoksa bütün adamları akılsız kimseler miymiş? Kararını vermiş. Kumaşı gidip kendisi görecekmış. Yanına vezirini ve başterzisini almış. Tezgâhın başına gitmişler. Vezir:

– Efendimiz, bakınız kumaş ne güzel oluyor. Hele şu ipek ve altın yaldızlardan oluşan süsler ne güzel de duruyor, demiş.

Kral, bakmış ama bir şey görememiş. Gözlerini iyice açıp tekrar bakmış. Ama görünürde hiçbir şey yokmuş. “Göremedim.” de diyemezmiş. Başterziye dönüp:

– Sen nasıl buldun kumaşı, diye sormuş.

Başterzi:

– Çok ince işçiliği olan ve ustaca dokunmuş bir kumaş, efendimiz.

Kral:

– Ya, öyle mi? Pekâlâ, bana bir elbise dikecek kadar olmuş mu bu kumaş?

Başterzi:

– Olmuş, efendimiz. Hele kenarlarına şu boncukları dizesinler. O zaman ben size hemen çok güzel bir elbise dikeceğim.

Kral:

– Gerçekten harika bir kumaş olmuş, demiş.

İçinden de:

– Ben bir şey göremediğime göre demek ki akılsız biriyim, diye düşünüyormuş.

Kral, başterziye:

– Kumaşın dokunması çok uzun sürdü. Senden elbiseyi kısa zamanda dikip hazırlamanı istiyorum.

Yakında bir tören var. Bu elbiseyi orada giyeceğim, demiş.

Kumaş birkaç gün sonra güya bitmiş. Dikilmesi için terziye verilmiş. Başterzi kalfalarını ve

çıraklarını toplayarak sözde kumaştan elbise dikmeye başlamış. Şimdi de ellerini ve kollarını

sallayarak dikiş yapıyormuş gibi hareket edenler onlarmış. Kimse aslında bir kumaşın olmadığı

gerçeğini söyleyemiyor, bu cesareti kendinde bulamıyormuş. Hatta kumaşın ne kadar kaliteli ve güzel

olduğunu birbirlerine söyleyerek kumaşı övüyorlarmış. Hepsi dünyada eşi ve benzeri olmayan bu

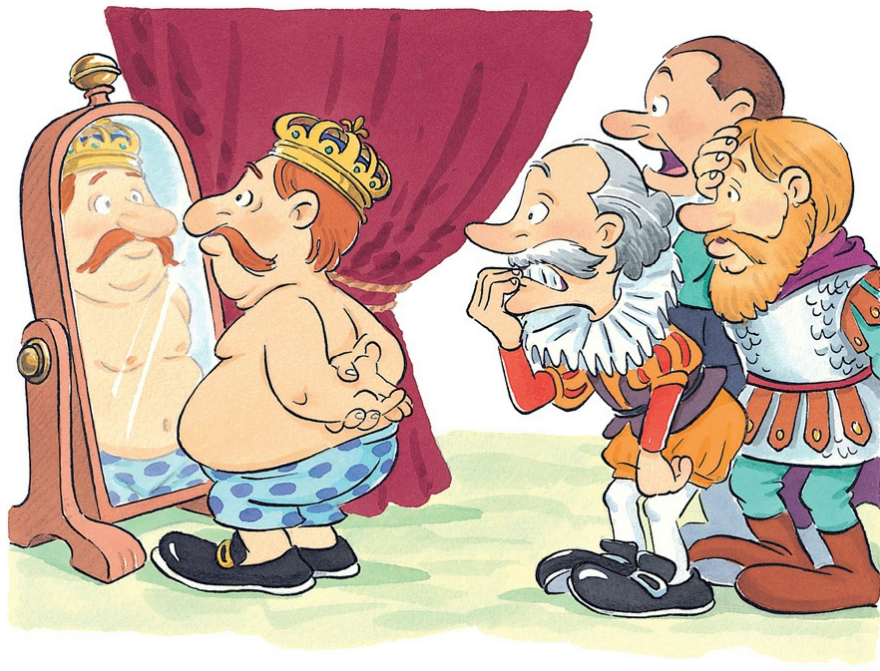
sözde kumaşa hayran hayran bakıp gülümsüyormuş.

En sonunda görünmez kumaştan görünmez elbise dikilmiş ve denemesi için krala sunulmuş. Kral,

görünmez elbiseyi giyerek aynada kendine ve giysisine hayranlıkla bakıyormuş. Elbisede düzeltilmesi

gereken yerleri başterziye bildiriyor, bunların düzeltilmesi için emirler veriyormuş.

Yanında bulunan adamlarına kumaşı ve elbiseyi nasıl bulduklarını soruyormuş. Hepsi de kumaşı ve elbiseyi uzun uzun övüyorlarmış.

Kral, dokumacıların emeklerine karşılık onlara beşer kese daha altın verilmesini emretmiş. Pazar günü yapılacak törende elbiseyi giyecekmış. Dokumacılar, aldıkları altınlarla şehirden ayrılmışlar.

Bütün şehirde bu kumaştan yapılan eşsiz elbise konuşuluyormuş. Pazar günü kral, törende halkın karşısına bu elbiseyle çıkacaktı. Herkes kendini akıllı ve becerikli gördüğünden bu eşsiz elbiseyi görebileceğini düşünüyormuş.

Tören günü gelip çatmış. Tüm halk, sokaklara ve evlerin pencerelerine çıkmış. Kralı ve elbisesini

görmek için sabırsızlıkla bekliyorlarmış. Nihayet tören başlamış, önce askerler görünmüş. Borazanlar ötüyor, davullar çalıyor. Arkadan elinde asası ve başında tacı ile kral görünmüş. Kralı gören halk şaşırıp kalmış. Kralın üzerinde elbise yokmuş. Sonra da akılsızların, kralın elbisesini göremeyeceğini hatırlamışlar. İnsanlar akılsız olmayı kabul etmediğinden, kralın elbisesini görmüş gibi yapıyor. Herkes el çırpmaya, “Yaşasın kralımız!” diye bağırmağa başlamış.

Kral, buna çok sevinmiş. Demek ki ülkesindeki halk çok akıllı ve becerikli imiş. Gururlanarak yürümeye devam etmiş.

Kral, ilerlemesine devam ederken kalabalığın arasından bir çocuk sesi yükselmiş:

– Aa, krala bakın, üstünde elbise yok! İç çamaşırlarıyla sokağa çıkmış!

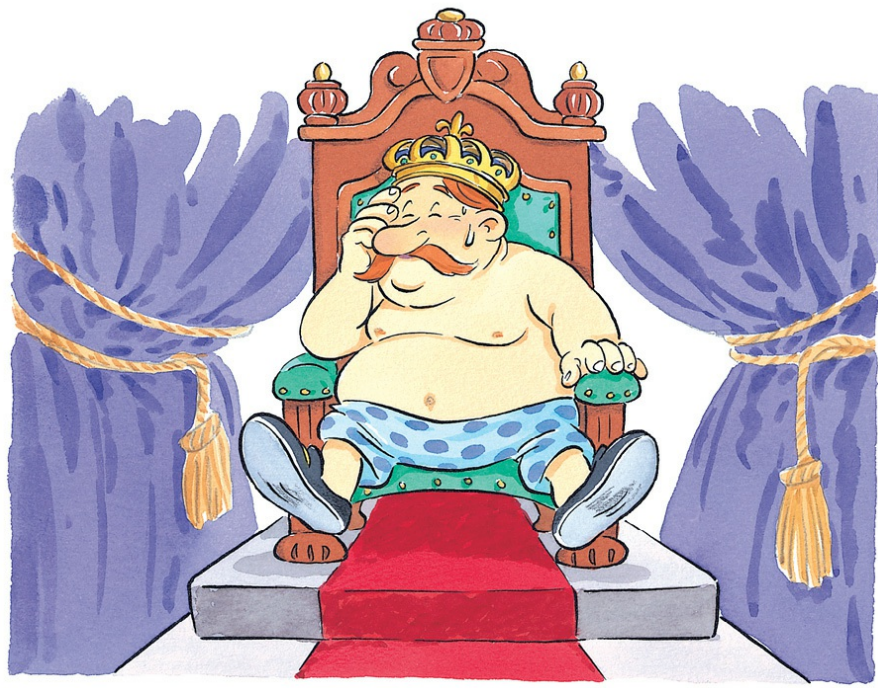
Çocuğun bu söylediklerini kral da duymuş. Şaşkınca bakınıyormuş.

Vezir hemen atılmış:

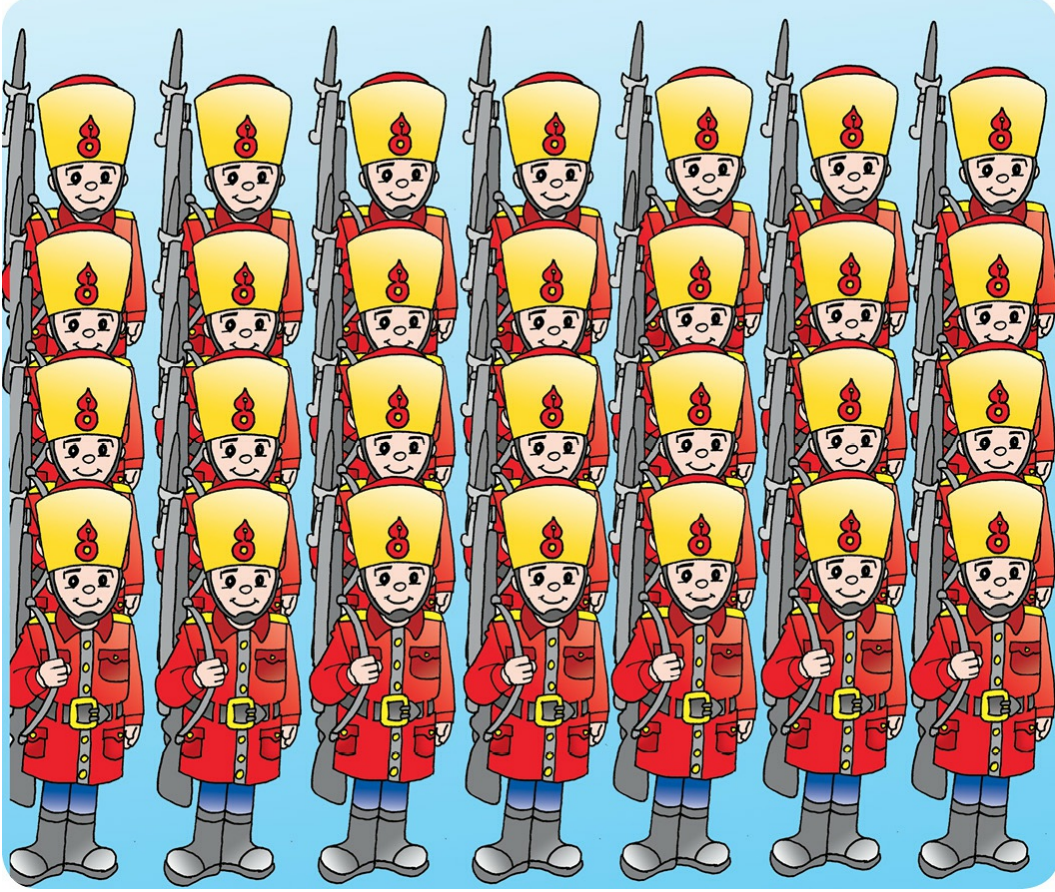
– Çocuğa inanmayın, efendimiz. O bir çocuk işte. Ne söylediğini bilmiyor, diyerek kralı ikna etmeye çalışmış.

Ama temiz kalpli çocuk, doğruyu söylüyormuş. O, yalan nedir bilmeyen, dürüst bir çocukmuş. Krala yaranmaya, yalan söylemeye gerek duymuyormuş.

Çocuğun bu sözlerini herkes duymuş. İçten içe gülmeye başlamışlar. Kalabalık arasında fısıltılarla kralın üzerinde elbise olmadığı konuşuluyormuş. Kral, korkunç bir oyuna gelip aldatıldığını anlamış. Ne kadar gülünç bir durumda olduğunu düşündükçe soğuk terler dökmeye başlamış. Hatasını anlamış. Bu yaşadıklarının yeni elbiselere aşırı düşkünlüğünün bir cezası olduğunu düşünmüş. Bundan sonra ülke işlerini, ordusunu ve halkını ihmal etmemeye çalışmış.

KURŞUN ASKER

Bir zamanlar yirmi beş tane kurşun asker varmış. Hepsi de aynı kaşıktan yapıldıkları için bunlar birbirleriyle kardeşmiş. Bu kurşun askerlerin hepsi de aynı boydaymış. Bunların doğum günleri de aynıymış. Omuzlarında tüfekleri, mavili, kırmızılı üniformaları ile dimdik duruyorlarmış. Kurşun askerler ortaya çıktıklarında ilk duydukları ses “Kurşun askerler!” sözü olmuş. Bu sözü onlara, ilk önce bir çocuk söylemiş. Çocuk, kurşun askerleri doğum gününde hediye olarak almış. Askerleri görür görmez sevinçle ellerini çırpıp “Kurşun askerler!” diye çığlık atmış.

Çocuk, askerleri birer birer kutudan çıkararak masanın üzerine dizmiş. Bu kurşun askerlerin hepsi hemen hemen birbirlerinin aynısıymış. Yalnız içlerinden bir tanesi tek bacaklıymış. Bu asker yapılırken kurşun bittiğinden tek bacağı eksik kalmış. Ama diğer kardeşleri gibi o da dimdik duruyor ve tam karşıya bakıyormuş.

Masada daha birçok oyuncak varmış. Tek bacaklı kurşun askerinin dikkatini çeken mukavvadan bir saray olmuş. Sarayın önünde bir bahçe varmış. Ortada bir ayna, aynanın çevresinde de minicik ağaçlar varmış. Ayna göl görevi üstleniyormuş. Gölün üzerinde de mumlardan yapılmış kuğular yüzüyormuş.

Bütün bunların hepsi çok güzelmiş.

Akşam olunca çocuk gelmiş, kurşun askerlerini dizdiği yerden alıp kutusuna koymuş. Ama tek bacaklı kurşun asker, çocuktan saklanmış ve kutuya girmemiş.

Gece olunca ev halkı odalarına gidip yatınca oyuncaklar kendi aralarında oyun oynamaya başlamışlar. Kurşun askerler de onlara katılmak istiyormuş. Ancak buldukları kutunun kapağını açamadıklarından kutunun içinde kımıldayıp duruyorlarmış. Masanın üzerindeki ceviz kıracağından taş tahtaya kadar ne varsa hepsi zıplayıp oynuyormuş. Topaçlar dönüyor, zıpızplar sıçırıyormuş. Öylesine gürültü çıkarıyorlarmış ki duvarda asılı duran kafesteki kanarya bile uyanmış. Onları öterek uyarmaya çalışmış. Sonra o da eğlenceye katılmış. Şiirler okuyup şarkılar söylemeye başlamış.

Sabah olunca çocuk odaya gelmiş. Tek bacaklı kurşun askerin kendisinden saklanarak kutuya girmediğini görmüş. Onu korkutmak istemiş. Tek bacaklı kurşun askeri açık pencerenin önüne koymuş.

İşte ne olduysa o sırada olmuş. Rüzgârın da etkisiyle kurşun asker pencereden aşağıya düşmüş. Baş aşağı gelmiş, süngüsü kaldırım taşlarına saplanmış.

Küçük çocukla hizmetçi onun düştüğünü görmüşler. Sokağa koşup onu aramışlar. Yanından geçmelerine rağmen onu görememişler. Kurşun asker:

– Ben buradayım, diye bağırırsa onu duyabilirlermiş. Ama kurşun asker bağırap yardım istemeyi gururuna yedirememiş. Zaten çocuk, kalan yirmi dört askerin kendisine yeteceğini düşünerek onu aramaktan hemen vazgeçmiş.

Biraz sonra yağmur yağmaya başlamış, sokaktan seller akıyormuş. Yağmur başladığı gibi aniden dinivermiş. O sırada sokaktan iki çocuk geçiyormuş. Çocuklardan biri kurşun askeri görmüş:

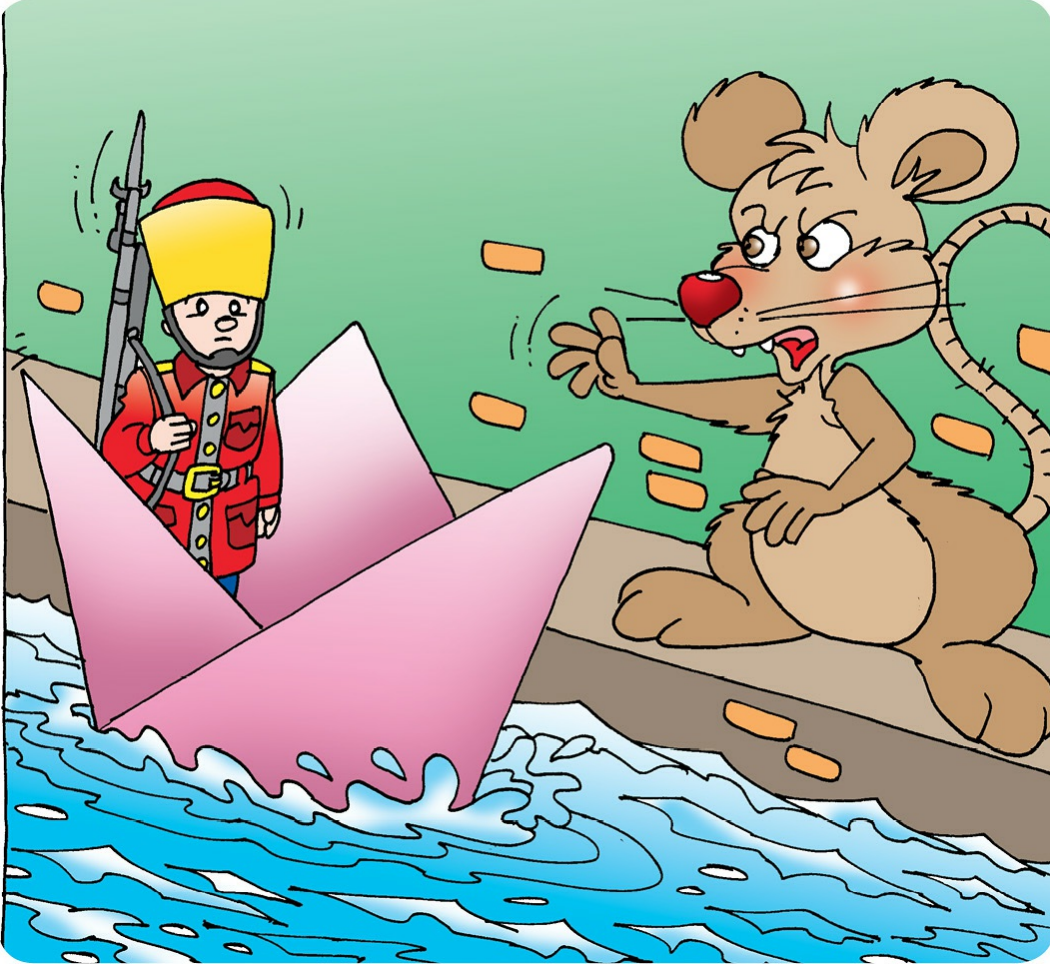
– Bakın, burada bir kurşun asker var. Haydi onu yüzdürelim, onu hayatında bir kerecik olsun kayığa bindirelim, demiş.

Kalın bir kâğıttan kayık yapmışlar. İçine kurşun askeri dimdik oturtmuşlar. Onu suların ortasına bırakmışlar. Sokaktaki sel öyle hızlı akıyormuş ki kayık büyük bir akıntıya kapılmış. Çocuklar sevinçten ellerini çırpıyormuş.

Sular döne döne akıyormuş. Sel sularının sürüklediği kayık iri iri dalgaları aşıyor, köşeleri dönüp hızla ilerliyormuş. Kurşun askerin hiç alışık olmadığı bu yolculuktan başı dönmüş. Midesi bulanmış ama yine de dimdik ayakta durmayı başarmış.

Hava kararmış. Sokak fenerleri de görünmüyormuş. Kayık, sonunda sularla birlikte bir yer altı borusuna girmiş. Her yer birdenbire koyu bir karanlığa bürünmüş. Kurşun asker, önce kendini kardeşlerinin bulunduğu o karanlık kutuda sanmış. Ama sonra orada olmadığını anlamış:

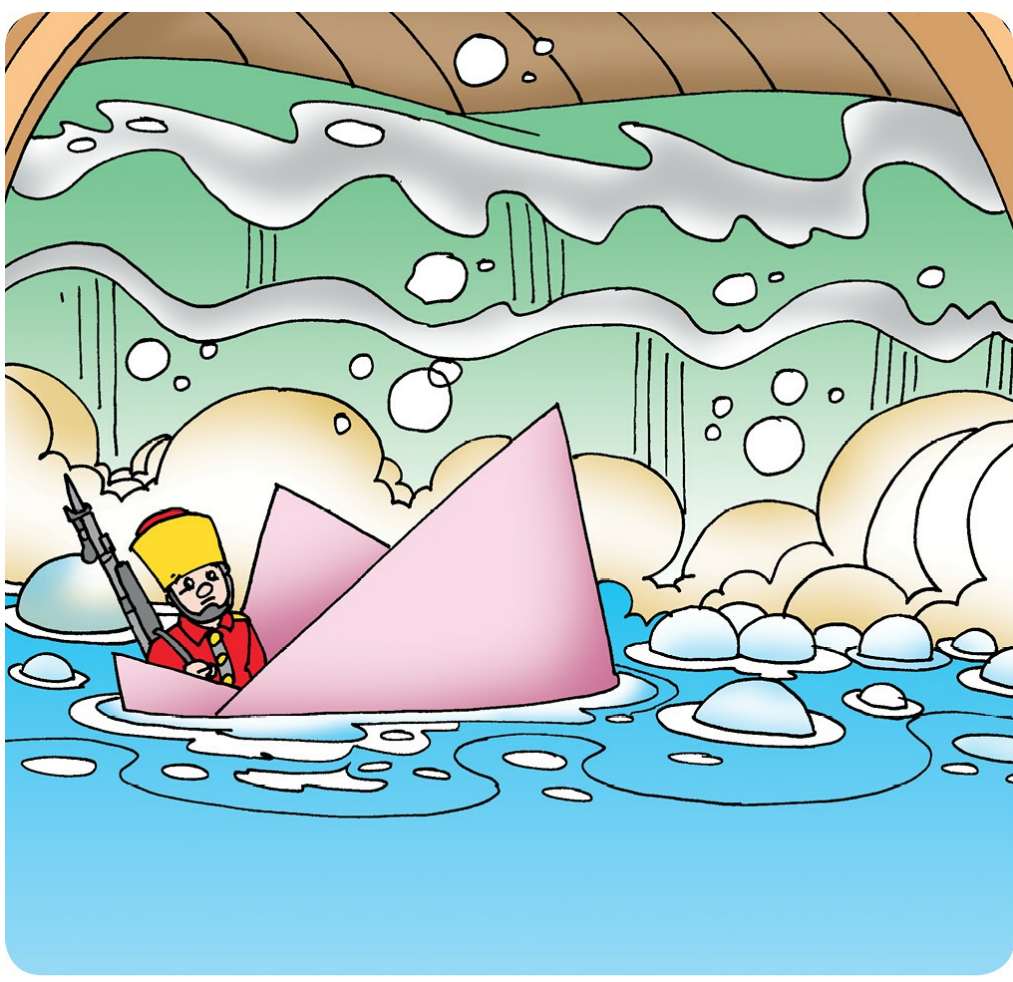
– Nereye gidiyorum acaba? Nasıl oldu da pencereden aşağıya yuvarlandım. Ah keşke o evin sıcacık odasında olsaydım, diye söylenmiş.

Bunları düşünürken karşısına bir su faresi çıkmış.

– Hey yolcu, geçiş kâğıdını göster! Yoksa buradan geçemezsin, demiş.

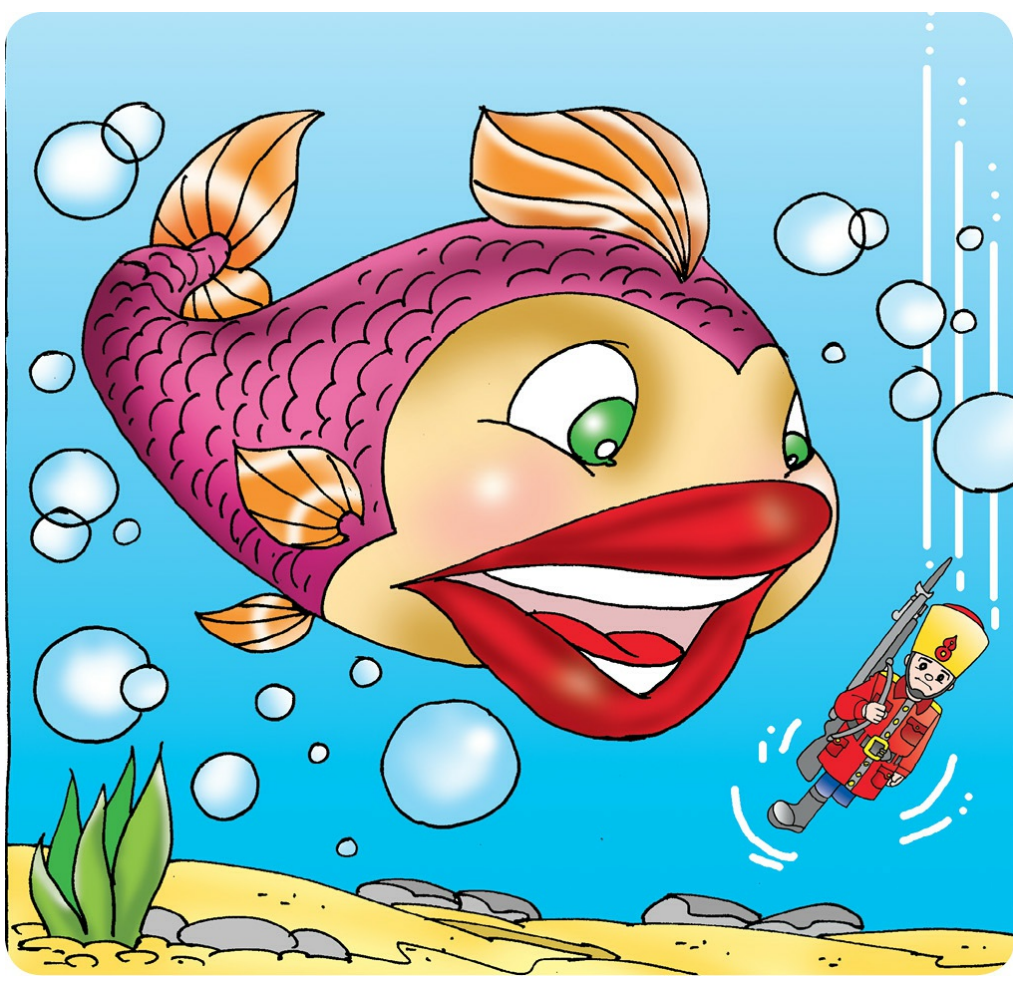
Kurşun asker, hiç sesini çıkarmamış. Silahına sıkı sıkıya sarılmış, gözlerini kırpmadan ileriye bakıyormuş. Kayık hızla ilerliyor, fare de onu izliyormuş. Dişlerini gıcırdatarak seslenmeye başlamış:

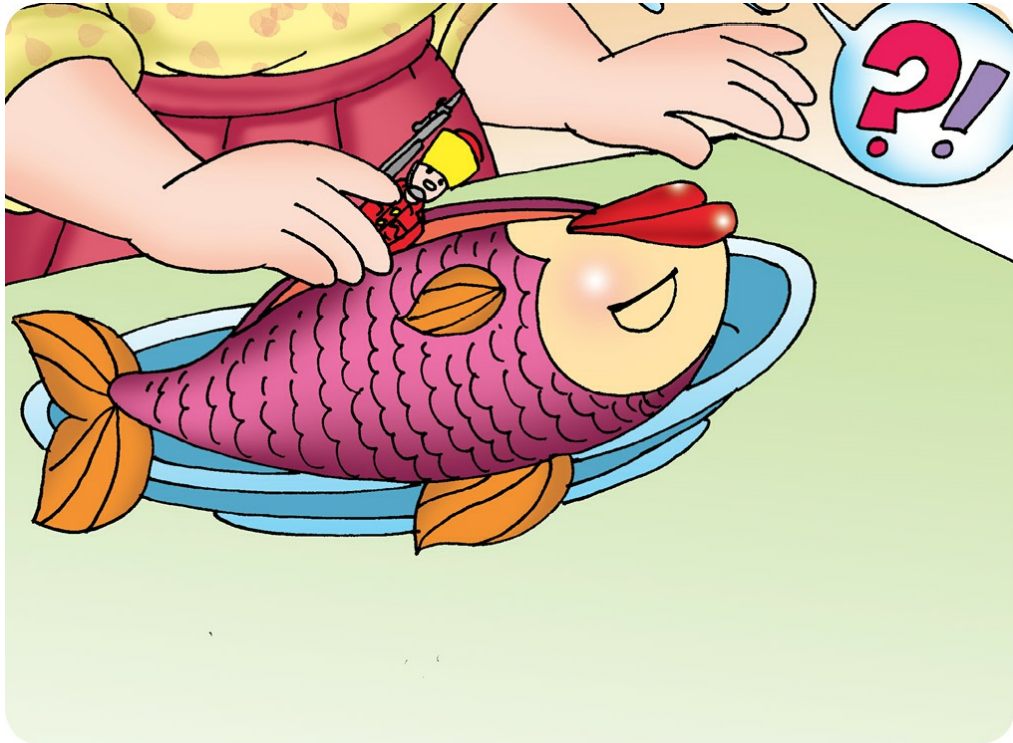
– Tutun onu, yakalayın! Hem geçiş parası vermiyor hem de pasaportunu göstermiyor!

Borudaki akıntı o kadar hızlanmış ki fare gözden kaybolmuş. Kurşun asker, kanalın öbür ucunda bir ışık görüp sevinmiş. Burası, borulardaki suyun kanala aktığı yermiş. Su şelale gibi kanala boşalıyormuş. Kurşun asker, kayıkla beraber kanala düşmüş. Ama cesaretini hiç kaybetmeden dimdik ayakta duruyormuş. Düştüğü yerde sular kaynaşıyor, köpükler oluşuyormuş. Kayık su alıp süratle batmaya başlamış.

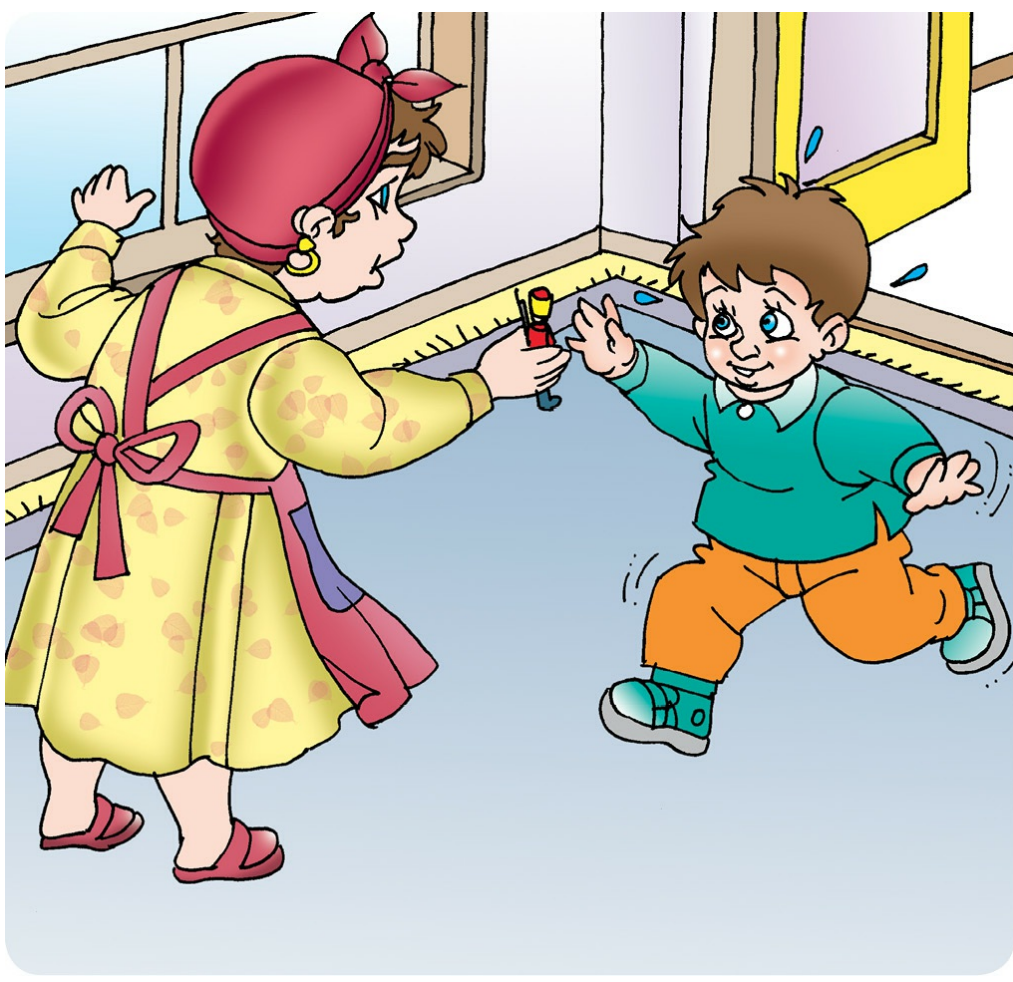
Kurşun asker, yine de dimdik duruyormuş. Sular boğazına kadar yükselmiş. Kayık gittikçe sulara gömülüyormuş. O anda aklına mukavvadan yapılmış saray gelmiş. Bir daha onu hiç göremeyeceğini düşünmüş. Bu sırada kâğıttan yapılmış kayık dağılmış ve parçalanmış. Bizim korkusuz asker de derin sulara gömülmüş. Tam o sırada oradan geçen bir balık onu yutuvermiş. Kurşun asker, balığın daracık karnında yine de cesaretini kaybetmeden dimdik duruyormuş. Silahını omuzundan bırakmadan başı yukarda ileri bakıyormuş.

Balık, kıvrıla kıvrıla ileri geri yüzerken birden hareketsiz kalmış. Aradan üç dört saat geçmiş. Kurşun asker, balığın karnının açılıp içeriye gün ışığının girdiğini görmüş. Kulağına gelen seslerden nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş.

– Aa, kurşun asker! Bizim küçük beyin, tek bacaklı kurşun askeri bu.

Balık, kurşun askeri yuttuktan sonra balıkçılar tarafından yakalanmış. Pazara getirilmiş, penceresinden sokağa düştüğü evin hizmetçisi tarafından da satın alınmış. Hizmetçi, balığın karnını yardığında onu görüp tanımış. Bu olacak şey değilmiş ama olmuş. Kurşun askeri götürüp evin küçük oğluna vermiş.

– Bak! Bu senin, pencereden düşürüp de bulamadığın oyuncak. Balığın karnından çıktı.

Çocuk, tek bacaklı kurşun askerinin bulunmasına çok sevinmiş. Bir daha oyuncaklarını cezalandırmak için pencerenin önüne koymamış.

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM 100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

1. Karnıca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylak
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmeceler
22. Tekerlemeler

Zambak
YAYINLARI

